

De aanblik van de gewapende mannen die in hún stad nieuwe belastingen zouden afpersen, had hen tot razernij gebracht. Toch waren zij in een hopeloze toestand geraakt. De meesten van hen werden gevangen genomen en langs de hoofdweg aan kruisen geslagen.

Hoe lang was dat geleden? Vier dagen geleden was het gebeurd. En wie had ze aangevoerd? Jakob-Ben-David was dat geweest, die voor eigen zaken naar Betlehem onderweg was.

Wie hadden zich kunnen redden?

Mirjam hoorde de naam Jozef-Ben-Juda, die Jakobs beste vriend was, en verschillende andere haar onbekende namen, maar Jakob-Ben-David werd niet genoemd. Wie waren de slachtoffers der vergelding geworden? ...

Mirjam was weer buiten op de binnenplaats en vocht zich snikkend door de menigte heen om in haar huis te komen. Zij had er niet meer op gewacht de namen van de slachtoffers te horen. De aanvoerder was immers altijd onder hen!

Ondanks de kou was zij nat van zweet en haar knieën weigerden haast dienst zodat zij zich bij 't passeren aan de mensen moest vastklampen om niet te vallen. Verstoord keken de mensen haar na. Was die vrouw krankzinnig?

Toen ze haar trap had bereikt werd zij haast duizelig van opwinding, want er stond de gestalte van een man in haar verlichte huisdeur.

Doch deze liep langzaam en met gebogen hoofd de trap af. Het was Jozef-Ben-Juda. Hij richtte zijn hoofd op en hun ogen ontmoetten elkaar. Uit de zijne staarde de vertwijfeling van een man die liever alle Romeinse soldaten ter wereld tegemoet zou gaan dan één enkele door smart getroffen vrouw.

Hij zei tegen haar: „Het is allemaal voorbij, Mirjam. Het gebeurde vier dagen geleden; nu is alles voorbij.” Zij antwoordde niet. Wild stootte zij de man van zich af. Ze haatte hem. Hij had zich kunnen redden, maar Jakob was dood.

Struikelend ging zij de treden naar boven. Daar ging ze haar helder verlichte, feestelijk ingerichte kamer binnen waarin de voor Jakob bereide maaltijd stond. Op het rustbed had Jozef de mooie mantel gelegd die Mirjam met zoveel liefde voor Jakob had geweven. Zorgvuldig opgevouwen lag hij daar. Ze nam hem op en zag dat hij nauwelijks beschadigd was. Slechts een klein beetje bloed kleefde er aan. Waarschijnlijk hadden ze hem Jakob voor het kruisigen uitgedaan; een druppel bloed kon op de mantel gevallen zijn toen die op de grond lag.

Mirjam wierp zich op het rustbed en begroef haar gezicht in de kussens. De mantel hield ze als een kind in haar armen. Zo lag zij daar enkele uren vol van smart. Het leek haar toe alsof ze dieper en dieper in de nacht wegzonk en verdronk in een poel van ellende.

Plotseling voelde zij een kleine hand die haar bij de schouder trok en toen zij opkeek zag ze het ronde blozende gezicht van Naomi dat haar stralend van geluk aankeek.

„Een kleine baby!” schreeuwde Naomi, en ze wipte van opwinding op haar tenen op en neer. „De verrukkelijkste baby die je ooit hebt gezien. Kom toch vlug Mirjam!”

Met moeite ging Mirjam op haar knieën liggen. Jakobs mantel hield ze nog steeds tegen haar borst gedrukt.

„Zojiust geboren”, ging de van opwinding hippende Naomi verder.